

РЕШЕНИЕ

№ 26082

гр. София, 05.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 12.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **8555** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на З. К. , роден на 20.4.1974 г., гражданин на Г. срещу заповед № 5364з-2777/19.7.2024 г., с която му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 3 г.

Жалбоподателят твърди, че доброволно желае да напусне страната. На 51 г. е и иска да живее като нормален гражданин и да се съобразява със законите. Не възнамерява да остане в страната. Влязъл е с разрешение за пребиваване за 90 дни, но поради осъждането му и изтърпяване наказание „лишаване от свобода“ не е могъл да напусне страната в срок. Определяне на срок от 5 г., при положение че след 3 г. ще бъде реабилитиран по право, е некоректно. Ето защо иска отмяна на оспорваната заповед, евентуално – намаление на мярката до 3 г.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ оспорва жалбата. Твърди, че заповедта е законосъобразна. Налице са материално-правните предпоставки за издаването ѝ. Съгласно чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3, вр. чл. 10, ал. 1, т. бот ЗЧРБ забрана за влизане на територията на Република България се налага когато чужденецът е осъден за извършено умишлено престъпление с влязла в сила присъда, за което престъпление се наказва с не по-малко от 1г. лишаване от свобода, освен ако не е реабилитиран. Такъв е и процесният случай. Не са налице твърдените от

жалбоподателя процесуални нарушения.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

С процесната заповед № 5364з-2777/19.7.2024 г. на директора на дирекция „Миграция при МВР“, на жалбоподателя – като гражданин на Г., е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз за срок от 3 г. и експулсиране. Заповедта е издадена на основание чл. 42, ал. 1, т.1 ЗЧРБ, както и предвид това, че жалбоподателят е бил осъден за извършване на умишлено престъпление на територията на страната, което се наказва не по-малко от 1 г. лишаване от свобода. Това престъпление, както и поведението му са обусловили извода, че присъствието му в страната създава предпоставки за сериозна заплаха за обществения ред. Цитирана е докладна записка № 5364р-17949/19.7.2024 г.

Видно от докладната, е взето становище, че следва да се постанови процесната ПАМ поради това, че жалбоподателят е осъден за извършено престъпление на територията на РБ, по чл. 195, ал. 1, т. 1, пр. 1 и пр. т. 2, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, на 6 г. лишаване от свобода.

Направена е беседа с жалбоподателя.

Изготвен е доклад Затвора С., видно от който жалбоподателят е осъден да изтърпява наказание лишаване от свобода 8 м. на основание чл. 195, ал. 1 НК.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, в предвидената от закона писмена форма. Не се установяват съществени нарушения на процесуалните норми.

Процесната заповед е издадена на основание чл. 42, ал. 1, т. 1, пр. 2-ро ЗЧРБ – посочено е, че жалбоподателя е осъден за умишлено престъпление, което се наказва с повече от 1 г. лишаване от свобода, както и се препраща към мотивите на цитираната по-горе докладна.

Съгласно чл. 46, ал. 3 ЗЧРБ, в заповедите по ал. 2 не се посочват фактическите основания за налагане на принудителната административна мярка.

Същевременно, предвид представените доказателства и обсъдените по-горе обстоятелства, съдът намира, че са налице сочените в оспорената заповед основания за постановяването ѝ.

Безспорно се установява, че жалбоподателят е осъден с влязла в сила присъда, за престъпление, каквото е посоченото по-горе, изтърпял е наложеното му наказание.

На следващо място, съгласно чл. 42, ал. 2 НК, с налагането на принудителната административна мярка по ал. 1 се отнема и правото на пребиваване на чужденеца в Република България и се налага забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз. Съгласно чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ забраната за влизане“ се налага за срок до 5 г., като преценката за това какъв да е срокът, е предоставен на административния орган. В случая срокът е 3 г., поради което счита за неоснователни съображенията на пълномощника на жалбоподателя за намаляването му от 5 г. на 3 г. срок.

Ето защо съдът намира, че жалбата е неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. К., роден на 20.4.1974 г., гражданин на Г. срещу заповед № 5364з-2777/19.7.2024 г., с която му е наложена принудителна административна мярка - забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 3 г.

Решението НЕ подлежи на обжалване, на основание чл. 46, ал. 2 ЗЧРБ.